

ศาสนายูดาห์

ดร. วรายุทธ ศรีวรกุล

อารยธรรมตะวันตกมีรากเหง้ามาจากเมืองที่สำคัญสามเมือง คือ เยรูซาเล็ม เอเธนส์ และโรม เมืองทั้งสามเป็นสัญลักษณ์ของสิ่งสำคัญสามประการ กล่าวคือ เยรูซาเล็มเป็นสัญลักษณ์ของศรัทธา (ศาสนา) เอเธนส์เป็นสัญลักษณ์ของเหตุผล (ปรัชญาและวิทยาศาสตร์) ส่วนโรมเป็นสัญลักษณ์ของเจตจำนง (การเมืองการปกครองและกฎหมาย) ถ้าหากเรามีความปรารถนาที่จะเข้าใจอารยธรรมตะวันตกอย่างถ่องแท้ ก็จำเป็นต้องศึกษาสิ่งสำคัญทั้งสามประการอย่างลึกซึ้ง ถ้าหากใช้ที่ตั้งทางภูมิศาสตร์เป็นเกณฑ์ เราจะเห็นได้ทันทีว่าเอเธนส์และโรมตั้งอยู่ในซีกโลกตะวันตก ส่วนเยรูซาเล็มนั้นตั้งอยู่ในซีกโลกตะวันออก ศาสนาที่สำคัญสามศาสนา คือ ศาสนาคริสต์ ศาสนาอิสลาม และศาสนายูดาห์ล้วนแล้วแต่มีต้นตอมาจากที่เดียวกัน คือ เยรูซาเล็ม ซึ่งตั้งอยู่ในซีกโลกตะวันออกนั่นเอง

ศาสนาทั้งสามศาสนาดังกล่าวนอกจากจะมีที่มาร่วมกันแล้ว ยัง

นับถือพระเจ้าองค์เดียวกันถึงแม้จะเรียกพระนามต่างกันก็ตาม กล่าวคือ ศาสนายูดาห์เรียกสิ่งสูงสุดว่าพระยาห์เวห์ ศาสนาคริสต์เรียกว่าพระเจ้า ส่วนศาสนาอิสลามเรียกว่าพระอัลลอฮ์ เพราะฉะนั้นการเสวนาระหว่าง ศาสนิกชนของทั้งสามศาสนาโดยหลักการแล้วจึงเป็นสิ่งที่เป็นไปได้และ ไม่น่ายุ่งยาก เพราะมีหลายสิ่งหลายอย่างร่วมกัน ถ้าหากใช้ประวัติศาสตร์ เป็นมาตรฐานแล้ว ย่อมถือได้ว่าในระหว่างศาสนาทั้งสามนั้น ศาสนายูดาห์ เกิดขึ้นก่อน ต่อจากนั้นจึงเป็นศาสนาคริสต์ และศาสนาอิสลามตามมาเป็น ลำดับสุดท้าย ดังนั้นถ้าหากเราปรารถนาที่จะเข้าใจศาสนาคริสต์และ อิสลามแล้ว ก็จำเป็นจะต้องเข้าใจศาสนายูดาห์ก่อนเป็นลำดับแรกใน ฐานะที่เป็น “ผู้มาก่อน” ซึ่งเปรียบเสมือนกับว่าเป็น “บุตรหัวปี” ในบริบททาง ประวัติศาสตร์ เพราะทั้งสามศาสนาต่างก็ถือว่า พระยาห์เวห์พระเจ้าผู้สูงสุด ทรงเปิดเผยพระองค์เองให้มนุษย์รู้จักในบริบททางประวัติศาสตร์ ในที่นี้ เราจะทำความรู้จักคำสอนหลักของศาสนายูดาห์โดยแบ่งออกเป็นสาม ตอน คือ ตอนแรกจะกล่าวถึงคำสอนในเชิงเปรียบเทียบ กล่าวคือเราจะทำ ความรู้จักศาสนายูดาห์ไปพร้อม ๆ กับศาสนาคริสต์และอิสลาม ตอนที่ 2 จะกล่าวถึงพระวิหารของชาวยิว บทบาทของหนังสือธรรมบัญญัติ (โตราห์) พระแมสซายาห์และความหวังในอนาคต ส่วนตอนที่ 3 จะยกคำสอนที่ น่าสนใจมาเป็นตัวอย่างโดยเฉพาะอย่างยิ่งในทางด้านศาสนธรรมและ จริยธรรม

หากเห็นคำสอนของศาสนาคริสต์และอิสลามนั้น เราสามารถพบ เห็นได้ในประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของศาสนายูดาห์ซึ่งเป็นศาสนา

ของชุมชนชาวยิว กล่าวได้ว่าประวัติศาสตร์ของทั้งสามศาสนาเป็นประวัติศาสตร์แห่งความรอดพ้น เพื่อมองเห็นความเป็นมาของชาวยิวหรือชนชาติอิสราเอล เราอาจติดตามภาพของเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์โดยย่อดังต่อไปนี้

- 2000-1500 ปีก่อน ค.ศ. อับราฮัม และบุตรหลาน การอพยพมาตั้งถิ่นฐานในดินแดนปาเลสไตน์ (คานาอัน)
- 1200 ปีก่อน ค.ศ. โมเสส การหลุดพ้นจากการเป็นทาสและอพยพออกจากอียิปต์ และพันธสัญญาซีนาย
- 1000-922 ปีก่อน ค.ศ. ยุคสมัยของกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่แห่งอิสราเอล คือ กษัตริย์ดาวิดและซาโลมอน (โซโลมอน) การสร้างพระวิหารครั้งแรกโดยกษัตริย์ซาโลมอน
- 721 ปีก่อน ค.ศ. อาณาจักรอิสราเอล (ทางตอนเหนือ) ถูกทำลายโดยชาวอัสซีเรีย ประชากรของอาณาจักรสูญหายไปจากประวัติศาสตร์ เหลือแต่อาณาจักรทางตอนใต้คืออาณาจักรยูเดียที่รอดพ้นจากเงื้อมมือของชาวอัสซีเรีย
- 621 ปีก่อน ค.ศ. การปฏิรูปของโยเซฟาร์ การรื้อฟื้นพันธสัญญาของอิสราเอล
- 587/6 ปีก่อน ค.ศ. เยรูซาเล็มและอาณาจักรยูเดียตกเป็นเมืองขึ้นของบาบิโลเนีย พระวิหารถูกทำลาย เริ่มต้นยุคสมัยของชาวอิสราเอลในถิ่นเนรเทศ ยุคสมัยของประกาศกผู้ยิ่งใหญ่

- 538 ปีก่อน ค.ศ. กษัตริย์ไซรัสทรงยอมให้ชาวยิวกลับไปยัง
ปาเลสไตน์
- 520-515 ปีก่อน ค.ศ. พระวิหารได้รับการสร้างขึ้นมาเป็นครั้งที่ 2
- 400 ปีก่อน ค.ศ. หนังสือโตราห์หรือธรรมบัญญัติ (หรือเรียก
อีกอย่างว่าเพนตาติออคหรือหนังสือปัญจ-
บรรพ) ได้รับการยอมรับเป็นประกาศิต
- 180 ปีก่อน ค.ศ. หนังสือประกาศกได้รับการยอมรับเป็น
ประกาศิต
- 168-164 ปีก่อน ค.ศ. การปฏิวัติของมัคคาบีต่อต้านเปอร์เซีย หนังสือ
ประกาศกดาเนียลได้สะท้อนให้เห็นภาพของ
สมัยนี้
- 150 ปีก่อน ค.ศ. ชาวฟาริสีและสะดูสีถูกกล่าวถึงเป็นครั้งแรก
- 63 ปีก่อน ค.ศ. กองทัพชาวโรมันพิชิตปาเลสไตน์และครอบ
ครองเยรูซาเล็ม
- 37 ปีก่อน ค.ศ. - ค.ศ. 4 เฮโรดมหาราชปกครองยูเดีย
- 31 ปีก่อน ค.ศ. - ค.ศ. 14 ซีซาร์ ออกัสตัส จักรพรรดิองค์แรกของโรมัน
- 27 ปีก่อน ค.ศ. กำเนิดจักรวรรดิโรมัน
- 4 ปีก่อน ค.ศ. พระเยซูทรงประสูติในเบธเลแฮม ปาเลสไตน์
- ค.ศ. 4 - 39 สมัยปกครองของ เฮโรด อันติปาส
- ค.ศ. 6 การปกครองปาเลสไตน์โดยตรงของชาวโรมัน
- ค.ศ. 14 - 37 ทิเบริอุสเป็นจักรพรรดิโรมัน
- ค.ศ. 26 - 36 ปอนทิอุส ปีลาต ผู้ว่าราชการชาวโรมันประจำ
แคว้นยูเดียผู้เป็นประธานในการไต่สวนพระเยซู

- ค.ศ. 27/28 – 30 การประกาศเทศนาสั่งสอนของพระเยซู
- ค.ศ. 30 การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูชาวนาซาเร็ธ
- ค.ศ. 35 นักบุญเปาโลกลับใจเป็นคริสต์ชน
- คริสต์ทศวรรษที่ 50 บทจดหมายต่าง ๆ ของนักบุญเปาโล
- ค.ศ. 70 – 95 พระวรสารของพันธสัญญาใหม่ (ของพระคัมภีร์ไบเบิล)
- ค.ศ. 70 การกบฏของชาวยิว กรุงเยรูซาเล็มและพระวิหารถูกทำลายโดยกองทัพโรมัน ชาวยิวกระจัดกระจายไปทั่วยุโรป
- ศตวรรษที่ 1 ส่วนที่ 3 ของพระคัมภีร์ฮีบรูที่เรียกว่างานเขียนได้รับการยอมรับเป็นประกาศิต
- ค.ศ. 90 สังคายนายัมเนีย (หรือยับนเนห์) รับรองคัมภีร์ในสารบบของศาสนายูด้าอย่างเป็นทางการ และปฏิเสธคัมภีร์อันเกิดจากคำสั่งสอนของพระเยซูและคัมภีร์นอกสารบบอื่น ๆ

จากเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ย่อ ๆ นี้ทำให้มองเห็นที่มาของศาสนายูด้า คริสต์ และอิสลาม อับราฮัมผู้ซึ่งได้ชื่อว่าเป็นบิดาแห่งความเชื่อนั้นเป็นบรรพชนของชนหลายเผ่าทั้งยิวและอาหรับ อับราฮัมเป็นต้นตระกูลของชาวยิวผ่านทางอิสอัค และเป็นต้นตระกูลของชาวอาหรับ (ส่วนหนึ่ง) ผ่านทางอิซมาแอล อิสอัคเป็นบิดาของยาโคบซึ่งต่อมาเปลี่ยนชื่อเป็นอิสราเอล ยาโคบมีบุตร 12 คนซึ่งเป็นต้นตระกูลทั้ง 12 ของชาวยิว บุตรของยาโคบที่จะกล่าวถึงเป็นพิเศษในที่นี้มีอยู่สองคนคือ เลวีและ

ยูดาห์ ชาวอิสราเอลหรือชาวยิว (หรือชาวฮีบรู) ที่สืบเชื้อสายมาจากเลวี จะมีฐานะและความรับผิดชอบเป็นพิเศษในหมู่ชาวยิวคือ มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการศาสนพิธีและการดูแลรักษากระโจมที่ประทับของพระยาห์เวห์ในถิ่นทุรกันดาร และในภายหลังมีหน้าที่ดูแลพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม ไม่ใช่ชนเลวีทุกคนเป็นสมณะ แต่สมณะทุกรูปต้องเป็นชนเลวีเท่านั้น ส่วนผู้ที่สืบเชื้อสายมาจากยูดาห์คือกษัตริย์ดาวิด และผู้ที่สืบเชื้อสายมาจากกษัตริย์ดาวิดคือโยเซฟซึ่งเป็นบิดา (เลี้ยง) ของพระเยซู

เมื่อมองเห็นที่มาทางประวัติศาสตร์แล้ว คราวนี้ก็หันมาดูหลักธรรมคำสอน เราอาจจะแบ่งมิติของศาสนายูดาห์ออกเป็นสี่หัวข้อหลัก ดังนี้คือ

- (1) หลักคำสอน
- (2) หลักจริยธรรม
- (3) จารีตพิธีกรรม
- (4) ประชาคม

ในเรื่องของความเชื่อนั้น เราอาจแบ่งออกเป็นคำถามหลักได้สี่ข้อ คือ

- (1) สิ่งสูงสุดคืออะไร
- (2) โลกธรรมชาติคืออะไร
- (3) มนุษย์คืออะไร และ
- (4) ความรอดพ้นคืออะไร

ศาสนายูดาห์ถือว่า พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ และเป็นพระผู้สูงสุดแต่เพียงผู้เดียว พระองค์ทรงเป็นพระผู้ทรงสรรพานภาพผู้ทรงสร้างฟ้าดินและสรรพสิ่งทั้งหมดในจักรวาล โลกธรรมชาติและสรรพสิ่งทั้งหลายรวมทั้งมนุษย์จึงเป็นสิ่งทรงสร้างของพระองค์ แต่ในบรรดาสິงทรงสร้างทั้งหมดเหล่านั้น มนุษย์จะพิเศษกว่าสิ่งทรงสร้างอื่น ๆ ในแง่ที่ว่า

พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ตามพระฉายาลักษณ์ของพระองค์ มนุษย์จึงมีเสรีภาพที่จะเลือกทางเดินของตนเอง กล่าวคือเลือกที่จะทำความดีโดยการบนอบเชื่อฟังพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขา หรือเลือกที่จะกระทำความชั่วโดยไม่บนอบเชื่อฟังพระองค์ก็ได้ ถ้าหากมนุษย์เลือกที่จะกระทำความชั่ว นั่นก็เท่ากับว่ามนุษย์เลือกหนทางแห่งหายนะ เขาจะกล่าวโทษใครไม่ได้นอกจากตนเอง ดังนั้นจุดหมายสูงสุดของมนุษย์คือความรอดพ้นซึ่งหมายถึงการรู้จักนัมัสการพระยาห์เวห์พระเจ้าผู้สูงสุดและประพฤติปฏิบัติตนตามน้ำพระทัยของพระองค์ ชาวอิสราเอลว่าพระยาห์เวห์เป็นพระเจ้าสูงสุดของพวกเขา และพวกเขาเป็นประชากรที่พระองค์ทรงเลือกสรรเป็นพิเศษ โดยผ่านทางอับราฮัม หนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ ซึ่งเป็นหนึ่งในหนังสือบัญญัติบรรพบุรุษที่กล่าวไว้ว่า “ชาวอิสราเอลทั้งหลายเอ๋ย จงจำไว้ให้ดี พระยาห์เวห์พระเจ้าแต่องค์เดียวเท่านั้นเป็นพระเจ้าของเรา จงรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจนสิ้นสุดดวงใจ สดุดีวิญญาณและสุดกำลังของท่าน” (เฉลยธรรมบัญญัติ 6: 4, 5) พวกเขาถือว่าผู้ที่เชื่อและปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระองค์ ก็จะมีความสุขและเป็นผู้มีความรอดพ้นจากภัยพิบัติและหายนะทั้งปวง เพราะถึงแม้พระเจ้าจะเป็นองค์ความรักที่ซื่อสัตย์มั่นคง แต่พระองค์ยังทรงไว้ซึ่งความยุติธรรมและทรงพร้อมที่จะลงโทษผู้กระทำผิดและไม่บนอบเชื่อฟังพระองค์

ในเรื่องของหลักจริยธรรมนั้น คำถามที่เป็นประเด็นสำคัญคือ เราควรจะดำเนินชีวิตและปฏิบัติตนอย่างไร ศาสนายูดาห์มีคำตอบที่ชัดเจนว่าเราควรจะดำเนินชีวิตโดยการปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระยาห์เวห์ นั่นคือปฏิบัติตามพระบัญญัติ 10 ประการของพระองค์ซึ่งได้ให้ไว้แก่โมเสสบนภูเขาซีนาย พระบัญญัติ 10 ประการถือได้ว่าเป็นพื้นฐานสำหรับ

ชีวิตของชาวยิว พระบัญญัติทั้ง 10 ประการมีบันทึกไว้ในหนังสืออพยพ บทที่ 20 ข้อ 1-17 และในหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ บทที่ 5 ข้อ 6-21 พระบัญญัติทั้ง 10 ประการมีดังนี้

1. เราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา ผู้ซึ่งได้นำเราออกจากแผ่นดินประเทศอียิปต์ ออกจากบ้านแห่งพันธนาการ เราจะต้องไม่มีเทพเจ้าอื่นใดนอกจากเรา
2. เราจะต้องไม่สร้างรูปเคารพใด ๆ ทั้งสิ้น
3. เราจะต้องไม่ออกพระนามพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราโดยไม่สมเหตุ
4. จงจดจำวันสัปดาห์โต จงถือเป็นวันศักดิ์สิทธิ์
5. จงให้เกียรติบิดาและมารดาของเรา
6. เราจะต้องไม่ฆ่าคน
7. เราจะต้องไม่กระทำความผิดประเวณี
8. เราจะต้องไม่ลักขโมย
9. เราจะต้องไม่เป็นพยานเท็จใส่ร้ายเพื่อนบ้านของเรา
10. เราจะต้องไม่ละโมภอยากได้ทรัพย์เพื่อนบ้านของเรา

จะเห็นได้ว่าโดยพื้นฐานแล้ว พระบัญญัติ 10 ประการเน้นอยู่สองอย่างคือ (1) ความนบนอบเชื่อฟังและความรักดีต่อพระยาห์เวห์ และ (2) ความประพฤติที่ถูกต้องต่อสมาชิกของประชาคม ซึ่งทั้งสองประการนี้ก็ตรงกับบัญญัติเอกสองประการของคริสต์ศาสนาที่ว่า “ท่านจะต้องรักองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านสุดจิตใจ สุดวิญญาณ สุดกำลังและสุดสติปัญญาของท่าน ท่านจะต้องรักเพื่อนมนุษย์เหมือนรักตนเอง” (ลูกา 10: 27)

สำหรับในเรื่องจารีตพิธีกรรมนั้นมีความที่ประเพณีหลักอยู่สองคำถาม คือ (1) เราควรกราบไหว้นมัสการผู้ใด (2) เราควรกราบไหว่นมัสการอย่างไร คำตอบที่มีต่อคำถามแรกของศาสนายูดาห์คือ เราควรกราบไหว้นมัสการพระยาห์เวห์แต่เพียงผู้เดียวเพราะพระองค์เท่านั้นเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าสูงสุด ส่วนคำตอบที่มีต่อคำถามที่ 2 เราสามารถกราบไหว้นมัสการพระองค์ได้หลายรูปแบบนับตั้งแต่การสวดมนต์ การเข้าร่วมพิธีกรรม การอ่านพระคัมภีร์ การถวายยัญบูชา การปฏิบัติตามพระบัญญัติไปจนกระทั่งถึงการเฉลิมฉลองวันสำคัญต่าง ๆ กล่าวโดยสรุปคือชาวยิวนมัสการพระผู้เป็นเจ้าทั้งทางใจ วาจาและกิจกรรม เฉกเช่นเดียวกันกับศาสนิกชนของศาสนาอื่น ๆ ทั้งหมด

ประเด็นสุดท้ายที่จะกล่าวถึงในที่นี้คือมิติทางด้านประชาคมศาสนาทุกศาสนาในโลกจะต้องมีประชาคมของผู้มีศรัทธาในศาสนา นั้น ๆ ศาสนายูดาห์ก็เช่นเดียวกัน คำถามที่เป็นประเด็นหลักเกี่ยวกับเรื่องนี้มีอยู่สองข้อคือ (1) ใครที่ได้ชื่อว่าเป็นศาสนิกชนของศาสนายูดาห์ (2) ศาสนิกชนเหล่านี้มีความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นอย่างไร คำตอบที่มีต่อคำถามที่ 1 คือใครก็ตามที่รู้จักและศรัทธาในพระยาห์เวห์และปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระองค์ ผู้มีศรัทธาเหล่านี้จึงไม่จำเป็นจะต้องเป็นชาวยิวเท่านั้น แต่ชาวยิวจะมีลักษณะพิเศษอยู่อย่างหนึ่งคือ พวกเขาจะเน้นและให้ความสำคัญกับครอบครัวเป็นพิเศษ นั่นอาจเป็นเพราะว่าชนชาติของพวกเขาเติบโตขึ้นมาจากครอบครัวของอับราฮัม ครอบครัวจึงดูเหมือนจะเป็นศูนย์กลางของศาสนา ชุมชนของผู้มีความเชื่อเริ่มต้นมาจากครอบครัว การเฉลิมฉลองทางศาสนาที่สำคัญหลายอย่าง การประพฤติปฏิบัติตามหลักจริยธรรม ตลอดจนการศึกษา กล่าวคือการรู้จักอ่านและตีความหนังสือ

ธรรมเนียมปฏิบัติ (โตราห์) ล้วนแล้วแต่เริ่มต้นที่ครอบครัว แต่ทั้งนี้จะต้องไม่
เข้าใจผิดคิดว่าชาวยิวนั้นเห็นแก่ตัวเพราะดูแลเอาใจใส่เฉพาะครอบครัว
และชุมชนตนเอง เพราะพวกเขาเป็นชนชาติที่รักสันติและต้องการอยู่ร่วม
กับชนชาติอื่นที่นับถือศาสนาอื่นอย่างสันติเช่นเดียวกับชนที่รักสันติทั้งหลาย
พวกเขาตระหนักเสมอว่าเวลาที่ติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่นนั้นจะต้อง
(1) ไม่ปฏิบัติต่อคนอื่นในสิ่งที่เขาไม่ต้องการให้ผู้อื่นปฏิบัติต่อเขา และ
(2) ปฏิบัติต่อผู้อื่นในสิ่งที่เขาต้องการให้ผู้อื่นปฏิบัติต่อเขา คำสอนดังกล่าว
ไม่ได้แตกต่างจากคำสอนของขงจื้อ พระเยซูและคานธีเลยแต่ประการใด
พระเยซูตรัสว่า “ท่านอยากให้เขาทำกับท่านอย่างไร ก็จงทำกับเขาอย่างนั้น
เถิด นี่คือการปฏิบัติและคำสอนของบรรดาประกาศก” (มัทธิว 7: 12)

พระยาห์เวห์ทรงเปิดเผยพระองค์เองให้มนุษย์ชาติทั้งมวลรู้จัก
ผ่านทางประวัติศาสตร์ของชนชาติอิสราเอลประชากรที่พระองค์ทรงเลือกสรร
พระองค์ทรงเป็น “จอมทัพ” ที่นำทางประชากรของพระองค์ แต่เนื่องจาก
ชาวอิสราเอลเป็นชนชาติที่ดื้อรั้นหัวแข็ง มีหลายครั้งหลายหนที่พวกเขาไม่
นบনอบเชื่อฟังพระองค์ พวกเขาจึงประสบความทุกข์ยากต่าง ๆ นานา นับ
ตั้งแต่อพยพออกจากประเทศอียิปต์ พวกเขาก็ต้องร่อนเร่พเนจรในถิ่น
ทุรกันดารเป็นเวลาหลายปี และเมื่อกลับมาถึงแผ่นดินคานาอัน (ปาเลสไตน์)
พวกเขาก็ตั้งถิ่นฐานมั่นคง ยามใดที่พวกเขา นบনอบเชื่อฟังพระองค์ พวกเขา
ก็อยู่เย็นเป็นสุข ยามใดที่ไม่ นบনอบเชื่อฟังพวกเขาก็ได้รับการเบียดเบียน
จากชนชาตินักรบทั้งหลายไม่ว่าจะเป็นอัสสิเรีย บาบิโลเนีย เปอร์เซีย กรีก
และโรมัน ท่ามกลางความทุกข์ยากต่าง ๆ นานาชาวยิวยังมีความหวังเสมอ
ว่าสักวันหนึ่งพระยาห์เวห์จะส่งพระเมสสียาห์ผู้แทนของพระองค์ลงมา
ยังโลกเพื่อขจัดปลดปล่อยความทุกข์ยากและภัยพิบัติทั้งปวง

ศาสนายูดาห์ คริสต์ และอิสลามก็นับถือองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกันถึงแม้จะเรียกพระนามต่างกันก็ตาม ทั้งสามศาสนาต่างก็เป็นเอกเทวนิยมทั้งชาวคริสต์และมุสลิมต่างก็ถือว่าพระคัมภีร์ฮีบรูเป็นคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ เพราะเป็นวิวรณ์ของพระเจ้า เพื่อที่จะมองเห็นลักษณะใกล้เคียงกันของทั้งสามศาสนา โปรดสังเกตแผนผังต่อไปนี้

	ศาสนายูดาห์	ศาสนาคริสต์	ศาสนาอิสลาม
หลักคำสอน 1. อะไรคือสิ่งสูงสุด 2. มนุษย์คืออะไร 3. ธรรมชาติคืออะไร 4. ความรอดพ้นคืออะไร	-พระยาห์เวห์ -สิ่งสร้างตามพระฉายาลักษณ์ -สิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงสร้างขึ้นมา -การรู้จักพระยาห์เวห์และกระทำตามน้ำพระทัยของพระองค์	-พระเจ้า -สิ่งสร้างตามพระฉายาลักษณ์ -สิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นมา -การมีชีวิตนิรันดร์ในสวรรค์โดยผ่านทางพระเยซูคริสต์	-พระอัลลอฮ์ -สิ่งสร้างตามพระฉายาลักษณ์ -สิ่งที่พระอัลลอฮ์ทรงสร้างขึ้นมา -การมีชีวิตนิรันดร์ในสวรรค์สำหรับผู้ที่ยศบอบเชื่อฟังพระอัลลอฮ์
หลักจริยธรรม 1. มนุษย์ควรดำเนินชีวิตอย่างไร	-ปฏิบัติตามพระบัญญัติ	-รักพระเจ้าและเพื่อนมนุษย์	-นบนอบเชื่อฟังพระอัลลอฮ์โดยการปฏิบัติตามหลักการปฏิบัติห้าประการและคำสั่งสอนของพระคัมภีร์อัลกุรอาน

	ศาสนาฮินดู	ศาสนาคริสต์	ศาสนาอิสลาม
จารีตพิธีกรรม			
1. มนุษย์ควรกราบไหว้วันมีสักการใคร	-พระยาห์เวห์	-พระเจ้า	-พระอัลลอฮ์
2. มนุษย์ควรกราบไหว้วันมีสักการอย่างไร	-การสวดมนต์ พิธีกรรม พระคัมภีร์ ยัญบูชา วันฉลอง สมโภชกิจกรรม การกุศล	-การสวดมนต์ พิธีกรรม พระคัมภีร์ การเสียสละตน วันฉลองสมโภชการแพร่ธรรมกิจกรรม การกุศล	-การสวดมนต์ การบริจาทาน พระคัมภีร์ การถือศีลอด การจาริก แสวงบุญกิจกรรม การกุศล
ประชาคม			
1. ใครที่ได้ชื่อว่าเป็นศาสนิกชนผู้มีศรัทธา	-ผู้ที่รู้จักพระยาห์เวห์และปฏิบัติตามพระบัญญัติ	-ผู้ที่เชื่อในพระตรีเอกภาพและยืนยันว่าพระเยซูเป็นพระบุตร	-ผู้ที่รู้จักพระอัลลอฮ์และศาสตามุฮัมมัด ตระหนักว่าศาสนาคริสต์และศาสนาฮินดูอาศัยอยู่ในแนวทางที่ถูกต้อง
2. ศาสนิกชนเหล่านี้มีสัมพันธภาพกับผู้ที่นับถือศาสนาอื่นอย่างไร	-อาศัยอยู่กับผู้มีศรัทธาในศาสนาอื่นอย่างสันติ	-ตระหนักในคุณค่าของศาสนาอื่นและประกาศศาสนาของตนให้ผู้อื่นรู้จัก	-อาศัยอยู่ร่วมกันกับผู้ที่นับถือศาสนาอื่นอย่างสันติ

ii

ในช่วงที่ประชากรชาวอิสราเอลยังเร่ร่อนในถิ่นทุรกันดารนั้น พวกเขามีสิ่งศักดิ์สิทธิ์คือหีบพันธสัญญาซึ่งเป็นหีบไม้กระถินเทศหุ้มทองคำทั้งด้านนอกด้านในขนาด 1.22 X 0.76 เมตร ภายในหีบบรรจุแผ่นศิลาจารึก

พระบัญญัติ 10 ประการกับโกไลมันนา และไม้เท้าของอาโรน (พี่ชายของโมเสส) ฝาปิดหีบเรียกว่า “พระที่นั่งแห่งพระกรุณา” มีเทวดาสององค์อยู่องค์ละด้าน หันหน้าเข้าหากัน กางปีกออกปกพระที่นั่งแห่งพระกรุณา หีบนี้ประดิษฐานอยู่ในห้องชั้นในสุดของกระโจมที่ประทับของพระยาห์เวห์ ตั้งแต่สมัยโมเสส เมื่อกษัตริย์ซาโลมอนโอรสของกษัตริย์ดาวิดทรงสร้างพระวิหารแล้ว หีบพันธสัญญาถูกนำมาประดิษฐานไว้ในห้องชั้นในสุดที่เรียกว่า “สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด”

สำหรับชาวยิวแล้ว พระวิหารถือเป็นศูนย์กลางของทั้งศาสนาและการเมือง พระวิหารเป็นสถานนมัสการพระยาห์เวห์และเป็นสถานที่ที่ชาวยิวถวายเครื่องบูชาแด่พระองค์ พระวิหารมีแต่เพียงแห่งเดียวที่กรุงเยรูซาเล็ม หลังจากที่ถูกกษัตริย์ซาโลมอนได้ทรงสร้างพระวิหารหลังแรกแล้ว ต่อมาก็ถูกทำลายโดยกองทัพบาบิโลนในปี 587 ก่อน ค.ศ. หีบพันธสัญญาก็ถูกทำลายไปด้วย ชาวอิสราเอลถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยที่บาบิโลน ครั้นเมื่อกษัตริย์ไซรัสทรงอนุญาตให้ชาวยิวที่ถูกเนรเทศอพยพกลับมาที่กรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาจึงสร้างพระวิหารขึ้นมาใหม่และแล้วเสร็จในปี 515 ก่อน ค.ศ. ซึ่งต่อมาพระเจ้าอันทิโอคัส เอปิปาเนส ทรงล่องละเมิดทำให้มีมลทินยูดาห์ มักคาบี จึงชำระพระวิหารให้บริสุทธิ์เพื่อใช้นมัสการพระเจ้าต่อไป กษัตริย์เฮโรดมหาราชทรงปฏิสังขรณ์และเสริมสร้างพระวิหารให้ใหญ่โตงดงามในปี 19 ก่อน ค.ศ. ในยุคสมัยที่พระเยซูเจ้าประกาศข่าวดีนั้น พระวิหารยังไม่ได้ถูกทำลาย แต่ต่อมาในปี ค.ศ. 70 กองทัพโรมันได้ทำลายพระวิหารอย่างย่อยยับ ปัจจุบันยังคงหลงเหลือแต่ผนังกำแพงด้านตะวันตกของพระวิหาร ถึงแม้จะยังคงหลงเหลือแต่ซากปรักหักพัง แต่ชาวยิวยังคงถือว่าสถานที่นี้เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ พวกเขายังไปสวดภาวนาและ

ร้องให้คร่ำครวญรำลึกถึงความทุกข์ยากลำบากของเหล่าบรรพชนในอดีตกาล กำแพงแห่งนี้จึงเป็นที่รู้จักกันในนามว่า “กำแพงพิลาปแห่งทิศตะวันตก” ชาวฮิวถ็ถือว่าพระวิหารเป็นพระตำหนักที่ประทับของพระยาห์เวห์ พระวิหารจึงอยู่ในความทรงจำของพวกเขาเสมอทั้งในยามวิปโยคโศกเศร้าและในยามชื่นชมยินดี

นอกจากพระวิหารแล้ว ชุมชนชาวฮิวยังมีศาลาธรรมไว้เป็นที่ประชุมนมัสการในวันสัปดาห์โตโดยไม่มีการถวายบูชา กล่าวได้ว่าศาลาธรรมเป็นศูนย์กลางการศึกษาและการปกครองของชุมชน โดยมีกลุ่มผู้อาวุโสเป็นผู้ที่มีอำนาจในการลงโทษสมาชิก โดยการเขียนตีหรือไล่ออกไปจากศาลาธรรม ในศาลาธรรมแต่ละแห่งจะมีหัวหน้าเป็นผู้คอยดูแลให้การประชุมเป็นไปตามธรรมเนียม ผู้ช่วยหัวหน้ามีหน้าที่ยกม้วนพระคัมภีร์ออกมาและยกเข้าไปเก็บ นอกจากนี้ยังทำหน้าที่เขียนผู้ละเมิดและสอนเด็ก ๆ อีกด้วย ผู้แจกทานจะรับทานจากศาลาธรรมและนำไปแจกจ่ายแก่ผู้มีสิทธิ์รับ ผู้แปลจะแปลความจากหนังสือธรรมบัญญัติและหนังสือประกาศกจากภาษาฮีบรู ออกมาเป็นภาษาอาราเมอิกให้ประชาชนฟังเข้าใจ ผู้ที่มีคุณสมบัติเหมาะสมจะได้รับอนุญาตให้เป็นผู้นำการนมัสการซึ่งประกอบด้วย การอ่านข้อความจากพระคัมภีร์และขับร้องสรรเสริญพระยาห์เวห์ ด้านหน้าของศาลาธรรมจะเป็นที่เก็บหีบม้วนพระคัมภีร์ หน้าหีบจะเป็นที่นั่งของผู้นำทางศาสนาและผู้ปกครอง คนเหล่านี้จะนั่งหันหน้ามาทางประชาชนที่มานมัสการ มียกพื้นสำหรับให้ผู้อ่านพระคัมภีร์ยืนอ่าน ที่นั่งที่อยู่ใกล้โต๊ะที่ใช้อ่านพระคัมภีร์เป็นที่นั่งที่มีเกียรติ (มัทธิว 23: 6; ยากอบ 2: 2,3) ศาลาธรรมจะมีกระจายอยู่ทั่วไปตามชุมชนชาวฮิว การนมัสการในศาลาธรรมจะมีขึ้นได้ต้องมีผู้ใหญ่ที่เป็นชายอย่างน้อย 10 คนขึ้นไป

พระคัมภีร์ฮีบรู (ตानัค) ประกอบด้วยสามส่วนคือ หนังสือธรรม-
บัญญัติ (โตราห์) หนังสือประกาศก (เนบียิม) และงานเขียนหรือวรรณกรรม
(เคิตฮูบิม) รวมเข้าด้วยกันแล้วมีทั้งหมด 32 เล่ม พระคัมภีร์ฮีบรูโดย
นัยหนึ่งถือได้ว่าเป็นกฎบัตรของศาสนายูดาห์ ในพระคัมภีร์เราจะพบ
ประวัติศาสตร์ของชนชาติอิสราเอล ประวัติของอับราฮัม อิสอัคและยาโคบ
การเป็นทาสในอียิปต์ การอพยพ พันธสัญญาบนภูเขาซีนาย การพิชิต
แผ่นดินคานาอัน แผ่นดินแห่งพระสัญญา นอกจากนี้ยังพบว่าพระคัมภีร์
เปรียบเสมือนห้องสมุดของงานเขียนที่ศักดิ์สิทธิ์ เรื่องราวของบรรดา
ประกาศกและกษัตริย์ พระวิหารของซาโลมอน บทสวดภาวนาและกฎ
บัญญัติ หนังสือหมวดที่ได้ชื่อว่าเป็นศูนย์กลางของพระคัมภีร์ฮีบรูคือ
หนังสือธรรมบัญญัติหรือหนังสือบัญญัติบรรพ (เพนตาติอูค) ซึ่งหมายถึง
หนังสือห้าเล่มแรกอันได้แก่ ปฐมกาล อพยพ เลวีนิติ กันดารวิถี และ
เฉลยธรรมบัญญัติ ในโตราห์ เราสามารถพบแนวทางปฏิบัติทั้งในด้านจารีต
พิธีกรรมและในด้านจริยธรรม หัวใจของโตราห์อยู่ที่พระบัญญัติ 10 ประการ
และคำแนะนำสั่งสอนในการดำรงชีวิตด้านศาสนา นอกจากนี้ยังมีคำ
แนะนำสั่งสอนในทุก ๆ สถานการณ์สำหรับชีวิตประจำวัน นับตั้งแต่บท
สวดภาวนาและการยึดถือวันสับบาโตและวันศักดิ์สิทธิ์อื่น ๆ ไปจนกระทั่ง
ถึงเรื่องอาหารการกินว่ามีสิ่งใดกินได้สิ่งใดกินไม่ได้ สิ่งใดกินแล้วทำให้
มีมลทิน กล่าวโดยสรุปคือ สำหรับชาวยิวแล้ว โตราห์เป็นแบบแผนหรือ
แผนที่นำทางในการดำเนินชีวิตของเขานับแต่อดีตมาจนกระทั่งถึงปัจจุบัน
นับตั้งแต่เกิดไปจนกระทั่งตาย โตราห์จึงมีบทบาทสำคัญต่อชีวิตของชาวยิว
ทุกคนไม่ว่าจะเป็นเด็กหรือคนชรา ชายหรือหญิงก็ตาม

อย่างไรก็ดีดังที่ได้กล่าวมาแล้วในตอนต้นว่าชาวยิวเป็นชนชาติที่

ดีอีวันหัวแข็ง มีหลายต่อหลายครั้งที่พวกเขาทำบาปและไม่มนอบเชื่อฟัง พระยาห์เวห์ ไม่ยอมเชื่อฟังคำตักเตือนจากผู้แทนของพระองค์ พวกเขาจึงถูกลงโทษเพื่อจะได้กลับใจเสียใหม่โดยได้รับการเป็ดยนจากชนชาตินักบดต่าง ๆ มีบางครั้งต้องล้นชาติล้นแผ่นดิน เช่นอาณาจักรอิสราเอลทางตอนเหนือที่ถูกทำลายโดยกองทัพอัสสิเรีย มีบางครั้งต้องถูกเนรเทศไปอยู่ในถิ่นทุรกันดาร เช่นอาณาจักรยูเดียทางตอนใต้ถูกทำลายโดยกองทัพบาบิโลน เมื่อพวกเขาได้รับความทุกข์ทรมานที่แสนสาหัส พวกเขาก็จะรู้สึกสำนึกในความผิดและกลับใจเสียใหม่ พระยาห์เวห์ทรงฟังเสียงโอดครวญของเขา พระองค์ทรงให้อภัยแก่เขาและให้เขาได้กลับมาอยู่ในดินแดนของตน เมื่ออยู่สุขสบายไม่นาน เขาก็ลืมนพระองค์และหันไปทำบาปอีก ในที่สุดพระองค์ทรงส่งพระเยชู (ซึ่งชาวคริสต์ถือว่าป็นพระแมสซาياهو พระบุตรของพระเจ้า) มาตักเตือนพวกเขา แต่เขาก็ได้ประหารพระองค์บนไม้กางเขนและไม่คิดที่จะกลับตัวกลับใจ ทำยที่สุดในพวกเขาจึงถูกทำลายให้ล้นชาติล้นแผ่นดินอีกครั้งด้วยกองทัพโรมัน พวกเขาต้องแตกฉานซ่านเซ็นไปทั่วยุโรปและอเมริกาเหมือนดังที่เห็นในปัจจุบัน (ประเทศอิสราเอลที่เห็นกันทุกวันนี้เพิ่งเกิดขึ้นมาใหม่หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ในปี ค.ศ.1948) แต่ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน ชาวยิวยังคงจดจำพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ที่จะส่งพระแมสซาياهو (ผู้ได้รับการเจิม) เสด็จมาไถ่กู้พวกเขาให้รอด ถึงแม้ความเชื่อเกี่ยวกับพระแมสซาياهوของชาวยิวจะแตกต่างกัน กล่าวคือบางกลุ่มเชื่อว่าพระแมสซาياهوจะเสด็จมาในประวัติศาสตร์ในฐานะเป็นผู้นำทางการเมือง เพื่อที่จะขับไล่ชนชาติที่กดขี่ข่มเหงให้ออกไปให้พ้นจากดินแดนของพวกเขา ซึ่งถือว่าเป็นดินแดนที่พระยาห์เวห์ทรงสัญญาจะให้แก่เขา ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งเชื่อว่าพระแมสซาياهوจะเสด็จมา

เพื่อทำลายโลกเก่าแล้วสร้างโลกใหม่ กล่าวคือทำลายโลกสมัยนี้ซึ่งเป็น
กัลป์ยุค ยุคที่ “คนชั่วได้ดี คนดีตกยาก” ให้จบสิ้นไป แล้วสร้างโลกใหม่ซึ่งเป็นยุค
แห่งสันติภาพ ความถูกต้องชอบธรรมและความเจริญไพโรจน์ขึ้นมาแทน
แต่ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม มีสิ่งหนึ่งที่ชาวอียิปต์ทั้งหมดมีส่วนร่วมคือการรอคอย
อย่างมีความหวัง ชาวอียิปต์จะไม่ยอมปล่อยให้ชีวิตดำเนินไปอย่างสิ้นหวัง
ไม่ว่าจะทุกข์ยากลำบากสักเพียงใดก็ตาม

จากประวัติศาสตร์ของชนชาติอิสราเอล สิ่งที่เราพบเห็นได้เสมอ คือ
ความเชื่อ ความรัก และความหวัง ทั้งสามสิ่งนี้ได้กลายเป็นคุณธรรมหลัก
สามประการที่สำคัญที่สุดของคริสต์ศาสนาในเวลาต่อมา

iii

หลักธรรมในพระคัมภีร์ฮีบรูมีความสำคัญด้วยกันทั้งสิ้นตั้งแต่
บรรทัดแรกจนกระทั่งถึงบรรทัดสุดท้าย แต่ต่อไปนี้จะยกตัวอย่างเพียง
บางตอนที่น่าสนใจ

หนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ 6: 1-25

ธรรมบัญญัติสำคัญ

“ทั้งหมดนี้เป็นบทพระบัญญัติ ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านทรง
บัญชาให้ข้าพเจ้าสอนท่านทั้งหลาย จงทำตามเมื่ออยู่ในดินแดนที่พวกท่าน
กำลังจะเข้าไปยึดครอง ตราบเท่าที่ท่านทั้งหลายยังมีชีวิตอยู่ ท่านกับลูก
หลานของท่านต้องยำเกรงพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ต้องทำตามบท
บัญญัติทั้งหมดที่ข้าพเจ้ามอบให้ เพื่อท่านจะได้มีอายุยืนอยู่ในดินแดนนั้น
ชาวอิสราเอลทั้งหลาย จงฟังและทำตาม แล้วท่านทั้งหลายจะอยู่เย็นเป็นสุข

จะได้เป็นชาติมหาอำนาจอยู่ในดินแดนที่อุดมสมบูรณ์ เหมือนดังที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของเราทรงสัญญาไว้

“ชาวอิสราเอลทั้งหลายเอ๋ย จงจำไว้ให้ดี พระยาห์เวห์พระเจ้าแต่องค์เดียวเท่านั้นเป็นพระเจ้าของเรา จงรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจนสิ้นสุดดวงใจ สดุดีวิญญาณและสุดกำลังของท่าน อย่าลืมนิยามบัญญัติเหล่านี้ที่ข้าพเจ้ามอบให้พวกท่านในวันนี้ จงสอนลูกสอนหลานเสมอ ๆ ทั้งในยามอยู่ที่บ้านและยามออกนอกบ้าน ทั้งในยามพักผ่อนและยามทำงาน จงผูกไว้ที่แขนและแขวนไว้ที่หน้าผากเพื่อเตือนใจ จงเขียนไว้ตามเสาประตูบ้านหรือบนประตูบ้านท่าน

“พระยาห์เวห์ทรงสัญญาไว้กับบรรพบุรุษของท่านคือ อับราฮัม อิสอัค และยาโคบว่า พระองค์จะประทานดินแดนที่มีเมืองเจริญรุ่งเรืองที่ท่านไม่ได้สร้าง บ้านเรือนที่เต็มไปด้วยของดี ๆ ที่ท่านไม่ได้สะสมไว้ มีบ่อน้ำที่ขุดไว้แล้ว มีไร่ทุ่งและสวนมะกอกที่ปลูกไว้แล้ว เมื่อพระเจ้าทรงนำท่านเข้ามาสู่ดินแดนนี้ ท่านก็มีอาหารรับประทานจนอิ่มหนำ จงตั้งใจมั่นว่าท่านจะไม่ลืมพระยาห์เวห์พระเจ้าผู้ทรงนำท่านทั้งหลายออกมาจากประเทศอียิปต์ที่ท่านเคยเป็นทาสนั้น จงยำเกรงพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านแต่องค์เดียว จงกราบไหว้นมัสการพระองค์ และสาบานโดยออกพระนามพระองค์เท่านั้น”

เรียกร้องความจงรักภักดี

“อย่ากราบไหว้นมัสการพระอื่นหรือพระของชนชาติทั้งหลายที่อยู่รอบท่าน ถ้าท่านทำเช่นนั้นพระยาห์เวห์จะกริ้วท่านและจะทำลายพวกท่านให้สูญสิ้นไปจากผืนแผ่นดินเหมือนเพลิงเผาผลาญ เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงหึงหวง จงอย่าลองดีกับพระยาห์เวห์

พระเจ้าของท่านเหมือนดังที่ท่านเคยทำที่ตำบลสสารห์ จงทำตามบทบัญญัติ
ทั้งหมดที่พระเจ้าประทานท่าน จงทำในสิ่งที่พระองค์ทรงเห็นว่าดีและถูกต้อง
แล้วท่านจะอยู่เย็นเป็นสุข และจะได้เข้าครอบครองดินแดนอันอุดมสมบูรณ์
ที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้กับบรรพบุรุษของท่าน ท่านจะขับไล่ข้าศึกศัตรูออกไป
ไปดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้

“ในภายหลังเวลาที่ลูกหลานถามท่านว่า ‘เหตุใดพระยาห์เวห์พระเจ้า
ของเราทรงบัญชาให้ทำตามบทบัญญัตินี้’ จงบอกเขาว่า ‘ครั้งหนึ่งเรา
เป็นทาสของฟาโรห์ในประเทศอียิปต์ พระยาห์เวห์ได้ทรงช่วยเราได้ด้วย
มหิทธิฤทธิ์ของพระองค์ เราเห็นพระองค์ทรงกระทำสิ่งมหัศจรรย์กับตา
ของเรา ทรงบันดาลให้เกิดเหตุการณ์ที่น่าหวาดหวั่นแก่ชาวอียิปต์ แก่
ฟาโรห์ และแก่บรรดาข้าราชการทั้งหลายของพระองค์ พระเจ้าทรงช่วย
เราให้รอดพ้นเงื้อมมือของชาวอียิปต์ นำเรามาที่นี่ ประทานดินแดนนี้ให้เรา
เหมือนดังที่ทรงสัญญาไว้แก่บรรพบุรุษของเราแล้วพระยาห์เวห์พระเจ้า
ของเรามีพระบัญชาให้เราทำตามบทบัญญัตินี้ทุกประการและให้ยำเกรง
พระองค์ เพื่อว่าเราจะมีความสุขตลอดไปและอยู่รอดเหมือนดังเช่นใน
วันนี้ สำหรับเราทั้งหลายการดำเนินชีวิตที่ถูกต้องหมายความว่าเราจะต้อง
นบনอบเชื่อฟังพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราโดยทำตามธรรมเนียมบัญญัติทั้งหมด
ที่พระองค์มีพระบัญชาให้เราปฏิบัติตาม’

เพลงสดุดี

บทที่ 1 ความสุขเที่ยงแท้

ความสุขเที่ยงแท้ย่อมมี

แก่บุคคลที่

ไม่ยอมดำเนินเดินตาม

คำชักชวนแห่งคนทราชม เยาะเย้ยลามปาม
 พระเจ้าให้คนอื่นทำ
 แต่ผู้ซาบซึ้งรสพระธรรม อ่านเป็นประจำ
 เขาก็เจริญเหมือนพฤษภา
 ขึ้นอยู่ริมฝั่งธารา เขียวชุ่มขึ้นตา
 บังเกิดผลตามฤดูกาล and associates Exploring Religious Medicine
 ทั้งบรรดาภิกษุสงฆ์ ล้วนเป็นแก่นสาร
 สมความปรารถนาของเขา
 แต่ฝ่ายคนชั่วนั้นแล้ว เหมือนฟางบางเบา
 ต้องลมก็ปลิวกระจ่ายไป
 พระเจ้าลงโทษคนชั่วไว้ แยกไว้ห่างไกล
 จากบรรดาผู้ชอบธรรม ไม่ให้ไปคลุกคลี
 คนดีพระองค์ทรงอุปถัมภ์ คนชั่วฉลุล้ำ
 มีแต่จะสาบสูญไป

บทที่ 23 พระเจ้าทรงเลี้ยงดูข้าฯ

พระเจ้าทรงเป็นผู้เลี้ยงดูข้าฯ ประทานมาสารพัดไม่ขาดสน
 ทรงนำข้าฯ สู่อุดมคติแห่งสายชล สงัดเงียบไกลผู้คนได้อาบกิน
 ทรงให้ข้าฯ พักผ่อนนอนบนหญ้า เขียวสดชื่นรื่นตาอารมณ์ถวิล
 เพิ่มพลังวังชาเป็นอาภิน ไม่สุดสิ้นอุปถัมภ์น่านมรรคา
 ไปตามทางชอบธรรมแม้อำบาก มีดมีคมมากก็ไม่หวั่นขวัญผวา
 เพราะไม้เท้าไม้ขอชะลอพา ปลอบประโลมอารักขาข้าฯ
 ปลอดภัย

อิชยาห์

ภาพนิมิตที่อิสยาห์บุตรวามอสมองเห็นเกี่ยวกับอาณาจักรยูดาห์ และกรุงเยรูซาเล็มมีดังนี้

พระวิหารตั้งอยู่บนภูเขา สถิตนาสูงสุดซึ้งในภายใน
 นานาชาติพร้อมใจหลังไหลมา ณ ภูเขาแห่งนี้ที่สำคัญ
 ชนทั้งนั้นพร้อมใจให้เราไป ที่ศาลของพระเจ้าเฝ้าบูชานั่น
 ไปวิหารให้สถิตนิจนิรันดร์ ของเผ่าพันธุ์อิสราเอลเห็นจะได้
 เพื่อจะทราบพระประสงค์องค์พระเจ้า จะได้เฝ้าตามไปให้ถูกที่
 ตามมรรคาขององค์ทรงฤทธิ์ แนววิถีทรงเลือกไว้ให้ตรงทาง
 พระเป็นเจ้ามีพระดำรัสตรัสสั่งสอน ประชากรทั้งมวลถ้วนทุกอย่าง
 จากเยรูซาเล็มไปไม่อำพราง และเมืองต่างศิโยนนั่นท่านสอนมา
 ๖ ขจัดข้อโต้แย้งแรงเหตุผล ในหมู่ชนชาติใหญ่หลายภาษา
 เขาตีดาบเป็นของใช้ฆาตโกน หอกคมกล้าตีเป็นมีดลิดกิ่งไกว
 ชาติต่างต่างไม่มีวันหันเข้าสู่ การบสู้สงครามนี้ไม่มีใกล้
 ไม่เตรียมตัวรารี ณ ที่ใด อีกต่อไปใจสงบเลิกรบกัน

หนังสือแนะนำให้อ่านเพิ่มเติม

1. Hopfe, Lewis M. and Woodward, Mark R. *Religions of the World*. 7th ed. Upper Saddle River: Prentice Hall, 1998.
2. Smart Ninian. *Religions of the West*. Englewood Cliffs: Prentice Hall, 1994.
3. Monk, Robert C. and associates. *Exploring Religious Meaning*. 2nd ed. Englewood Cliffs: Prentice Hall, 1980.
4. Elior Rachel. "The Jerusalem Temple. The Representation of the Imperceptible." in *Studies in Spirituality*. Leuven: Peeters Publishers, 2001, pp. 126-43.
5. The Hebrew Bible.
6. The New Jerusalem Bible.
7. พระคริสตธรรมคัมภีร์.